

Ο Ιπτάμενος Ελέφαντας

Φωτίζοντας τις αδύναμες πλευρές του εαυτού μας και των παιδιών.

...Η ιστορία του ιπτάμενου ελέφαντα μιλάει για τη ζωή ενός μικρού ελέφαντα που γεννιέται στην αιχμαλωσία και έχει κάτι τεράστια αυτιά. Αυτό τον κάνει αδέξιο και δυσκίνητο, ενώ όλοι τον κοροϊδεύουν. Το ελεφαντάκι, που δουλεύει σε τσίρκο κι έχει κρυφό το όνειρό του να πετάξει, το ρίχνουν κάθε μέρα από ψηλά σε μια πισίνα γεμάτη λάσπη για να το βλέπουν οι θεατές και να γελάνε. Όμως μια μέρα, τη στιγμή που βουτάει με το κεφάλι προς τη λάσπη, τ' αυτιά του ισιώνουν κι ανοίγουν στον αέρα σαν φτερά. Ξαφνιασμένο, το ελεφαντάκι βλέπει πως αρχίζει να πετάει πάνω από την πλατεία, κι εκείνο το βράδυ εισπράττει το μεγαλύτερο χειροκρότημα της ζωής του. Από κει κι έπειτα, γίνεται το μεγάλο αστέρι του τσίρκου.

Στην ιστορία του μικρού ελέφαντα μπορούμε να συναντήσουμε όλοι, λίγο ή πολύ κομμάτια του εαυτού μας και κομμάτια των παιδιών μας που αποτελούν πολλές φορές τον καθρέφτη των δικών μας ονείρων, των δυσκολιών αλλά και των δυνατοτήτων μας.

Από την πρώιμη παιδική μας ηλικία εκπαιδευόμαστε στο ποιες δεξιότητες χρειάζεται να αναπτύξουμε για να μπορέσουμε να ανταπεξέλθουμε στις απαιτήσεις της ζωής. Έτσι λοιπόν, χρειάζεται να μάθουμε να μιλάμε, προσέχοντας πάντα τι λέμε, να περπατάμε προσέχοντας πάντα να μην παραπατήσουμε, να τρώμε, προσέχοντας πάντα να μην παχύνουμε, στη συνέχεια να μοιραζόμαστε, προσέχοντας πάντα, το τι μοιραζόμαστε, να είμαστε «καλά παιδιά», προσέχοντας πάντα να μην είμαστε και κορόιδα, να έχουμε θάρρος, προσέχοντας πάντα πόσο θάρρος θα έχουμε, μην γίνουμε και προκλητικοί, να μην φοβόμαστε, αλλά ταυτόχρονα να μην κάνουμε κάτι που δεν πρέπει να κάνουμε και το κυριότερο να κρύβουμε τις αδυναμίες μας πάντα, μην φανούμε αδύναμοι και διαφορετικοί.

Η ιστορία του μικρού ελέφαντα μας καλεί να αναλογιστούμε πως μια αδυναμία στην εμφάνιση ή στην προσωπικότητα μας, η έλλειψη κάποιων δεξιοτήτων, η

διαφορετικότητα στο συνηθισμένο που έχει εκπαιδευτεί το μάτι μας να αναγνωρίζει μπορεί να αποτελέσει την ίδια στιγμή την πηγή της δύναμης μας, της εξέλιξης μας, της ευτυχίας μας.

Προσωπικά θεωρώ πως δεν είναι ο αριθμός των δεξιοτήτων, συναισθηματικών, γνωστικών που αποκτά ένα παιδί και στη συνέχεια ένας ενήλικας, το κλειδί που δημιουργεί ολοκληρωμένες, ικανοποιημένες και πετυχημένες προσωπικότητες αλλά, η «εσωτερική δύναμη» που αναπτύσσει ο κάθε ένας από εμάς από παιδί. Τι σημαίνει εσωτερική δύναμη; Η ικανότητα μας να γνωριστούμε και να «συστήσουμε» τις αδυναμίες με τα χαρίσματα μας, τα τρωτά με τα δυνατά μας στοιχεία, την ανωριμότητα με τη σοφία μας, τους φόβους με τους πόθους μας, τα μεγαλύτερα χαρίσματα μας με τα πιο ντροπιαστικά μας ελαττώματα.

Η προσωπική μας αποδοχή, μια από τις πρώτες δεξιότητες στην οποία θα χρειαζόταν να εκπαιδευόμαστε, οδηγεί στην αποδοχή των παιδιών μας, μια αποδοχή που θέτει τα θεμέλια της προσωπικής τους αποδοχής, στην ανάπτυξη της δικής τους εσωτερικής δύναμης που έχει ως αποτέλεσμα τη βελτίωση της ικανότητας τους για κατανόηση, την ανθεκτικότητα μπροστά στις δυσκολίες, τη μεγαλύτερη διάθεση για μάθηση, την εκτίμηση του εαυτού τους, την αυτοπεποίθηση.

Σας προσκαλώ να αναλογιστείτε για λίγο: τι δεν σας αρέσει πάνω σας, τι απορρίπτετε εσείς στον εαυτό σας; Ποιες πλευρές του εαυτού σας δεν θα θέλατε και αν μπορούσατε θα εξαφανίζατε το άλλο λεπτό; Και στη συνέχεια, στραφείτε στα παιδιά σας και αναλογιστείτε για λίγο ποιες πλευρές των παιδιών σας απορρίπτετε, θα θέλατε να αλλάξετε, να «διορθώσετε», μοιάζουν καθόλου με τις δικές σας; Πόσο τοις εκατό βλέπετε καθαρά, χωρίς φίλτρα τα παιδιά σας και πόσο τοις εκατό βλέπετε σε αυτά τον εαυτό σας και κομμάτια του που θέλατε να αλλάξετε μέσω των παιδιών σας;

Στη συνέχεια χωρίς φίλτρα παρατηρήστε πότε «ανθίζουν» τα παιδιά σας, όταν ασχολούνται με τι... όταν συμπεριφέρονται πως... και όταν τις βρείτε αυτές τις πλευρές τους, αρχίστε σιγά –σιγά να τις «ποτίζετε» αργά, σταθερά με κατανόηση και αποδοχή, δώστε τους τα φτερά για να πετάξουν, τα δικά τους φτερά όποια μορφή και αν έχουν αυτά, μπορεί να μην μοιάζουν με τα φτερά του Πέτρου, του Κώστα ή της Ελπίδας και αυτό, είναι OK, άλλωστε δεν υπάρχει πότε, μόνο μια διαδρομή για να φτάσουμε στον προορισμό μας!!

Με εκτίμηση,

Ελευθέριος Μ. Κομπατσιάρης, Ψυχολόγος MSc,

Συστημικός Οικογενειακός Ψυχοθεραπευτής